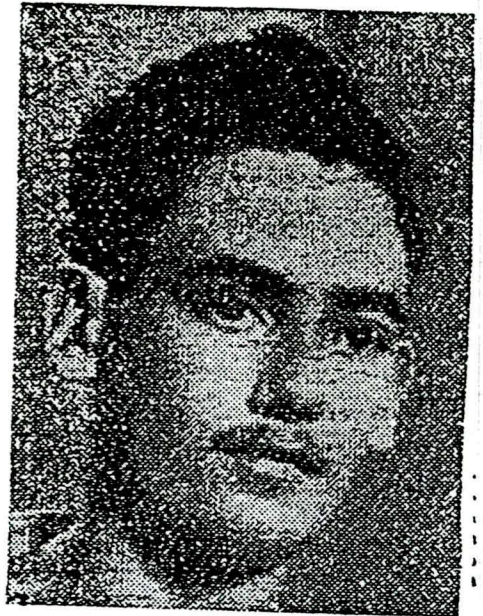


צלניקר יוסף-שבתאי



בן אלכסנדר ואיטה. נולד ביום כ"ג באלול תרפ"ו בעיר העתיקה בירושלים. למד ב"תלמוד-תורה" ואחר-כך בבית-הספר העממי "תחכמוני" בתל-אביב. היה חבר "הנוער העובד" וה"הגנה". בתקופת המאבק עבר למחתרת אצ"ל (בכינוי "שאול") ובית אביו בעיר העתיקה נעשה מקום פגישה לאנשי המחתרת, ובו בזמן, אך בימים אחרים, היה מכנס בו למסיבות את חבריו מ"הנוער העובד" לשם הסוואה והרחקת חשדות של הבולשת הבריטית ועוזריה. ההסוואה לא הועילה ואחרי ראש השנה תש"ח נאסר. לפני מאסרו קיבל עליו מטעם אצ"ל את התפקיד להביא לרחבת הכותל המערבי את השופר לתקיעה במוצאי יום-הכיפורים (זוהי אותה תקיעה מסורתית, שאצ"ל היה מבצע אותה מדי שנה בשנה על אף שמירתה המעולה של המשטרה הבריטית למניעת התקיעה האסורה מטעם ועדת-הכותל הבינלאומית). מבית-הסוהר "קישלה" שלח, באמצעות רבם של האסירים, פתק אל הוריו, שיעשו את כל הדרוש כדי שהשופר יגיע לתעודתו לבל תבוטל התקיעה בגלל מאסרו. מה"קישלה" נשלח ללטרון ועם יציאת הבריטים ממחוז הדרום העבירוהו למחנה עתלית. כשנודע לו בלטרון כי הוריו עומדים לעבור לעיר החדשה (זה היה בימי ההתקפות הערביות והמצור למחצה על העיר העתיקה) כתב לאביו שלא יעשה זאת, כי את העיר העתיקה אסור לנטוש, ואם יעשו זאת ילך אחרי שחרורו לדור בלעדיהם בעיר העתיקה. כששוחרר מעתלית בסוף החורף כבר היתה כל הארץ חזית. בדרך הביתה השתתף בתל-אביב בפעולות הצבאיות של ארגונו נגד הערבים ביפו. משהגיע בשיירה לירושלים ביקש מה"סוכנות" המלצה לקבלת רשיון כדי להיכנס לעיר העתיקה, אך

המשטרה הבריטית סירבה לתת לו רשיון זה. על-כרחו נשאר בעיר החדשה והשתתף בהגנתה יומם ולילה.

איר ליום י"א באייר תש"ח (19.5.1948), יום לפני נפלו, נפרד מאביו שניסה להשהותו מעט: „עלי לחזור לתפקידי. אם אזכה — אחזור; אם לא אזכה — אל תצטערו. המדינה בדם נקנית". והוא השאיר קופסת-מזכרת בידיו למשמרת. למחרת, לאחר שהאב התגייס לעבוד כ„אח" והוריד אלונקות הרוגים בבית-חולים צבאי — קיבל ביניהן גם גוית בנו. היה קבור בשייך-ב'אדר א' וביום כ"ה באלול תש"י (10.9.1950) הועבר למנוחת-עולמים להר-הרצל בירושלים.